

половина остана, докато преминахъ многобройнитѣ коли, следъ което потегли и тя.

Минаха нѣколко години. Въ Цариградъ се разтревожиха. Бързоходци-вестители съобщиха на новия императоръ Константинъ Погонатъ:

— Горе, на северъ, между Дунавъ и Черно море, едно мръсно племе се разположи на станъ и завладѣ цѣла Северна Добруджа. Ние не можахме да имъ попрѣчимъ, защото нѣмаше тамъ войски. А и славянитѣ, които се бѣха задължили да пазятъ границата, нищо не направиха. Напротивъ, тѣ станаха тѣхни съюзници и приятели.

Императорътъ се навъси и ядосано каза:

— Това сж българитѣ, които моятъ предшественикъ Констансъ настани горе на наша земя ужъ да бранятъ границата, но азъ нѣма да ги оставя — ще ги очистя и ще ги пратя тамъ, отдето сж дошли. Азъ самъ ще поведе войскитѣ за бой срещу българитѣ.

Въ тъмната нощъ, на нѣколко мѣста между дветѣ устия на рѣката, се промѣкваха групички отъ по нѣколко конника. Тъмнината не имъ прѣчеше. Тѣ знаеха отлично твърдитѣ пѣтеки въ блатата. Не се чуваше и шумътъ отъ стѣпкитѣ, защото се смѣсваше съ съсѣка на високитѣ трѣстики, олюлявани отъ нощния вѣтъръ. Той предвещаваше буря, която не се забави и скоро зафуча грозно и зловещо надъ блатата. Бурята вмѣсто да уплаши мълчаливитѣ и тайнствени конници, ги зарадва и осмѣли още повече. Тѣ бѣха свикнали на такива бури въ степта и сега незабелязано можеха да стиг-

натъ до целта, която имъ бѣше зададена лично отъ великия ханъ.

Когато преминаха блатата и стѣпиха на по-твърда земя, бурята продължаваше все тъй яростно да бошува надъ равнината. А нощта, тъмна и непрогледна, потискаше въ дълбокъ сънъ разположенитѣ наблизу византийци. Нѣмаше никаква стража. Всички почиваха на завѣтъ въ шатритѣ.

Изведнажъ яростни войствени викове се заплетоха съ воя на бурята. Вихренъ шепотъ се понесе въ равнината къмъ шатритѣ. Настана въ черната нощъ страшенъ смутъ и бъркотия. Дяволи ли нападнаха заспалия станъ на византийцитѣ, или морски и рѣчни дракони си отмѣстяваха на неканенитѣ гости, загдето бѣха нагазили въ тѣхнитѣ пусти и безлюдни мѣста?

Докато византийцитѣ се окопиха отъ смъртния страхъ и ужасъ, който се изсипа тъй неочаквано надъ съннитѣ имъ глави, нападателитѣ убиха мнозина отъ тѣхъ, заграбиха каквото можаха отъ шатритѣ и пакъ съ бързината на бурята побѣгнаха изъ блатата.

Честитѣ нощни нападения на българитѣ разколебаха изплашенитѣ войски на императора. Той схвана тежкото положение, въ което се намери толкова скоро. Разбра, че не ще може да се разправи съ българитѣ тъй лесно и за да не пострада самъ той, намишли тайно да напустне войската си. Императорътъ свика стратегитѣ си на съветъ и имъ препорѣча:

— Вие ще останете съ войскитѣ си и ще наблюдавате българитѣ. Гледайте да ги подмамите извънъ тѣхнитѣ окопи и ги сразите тукъ въ равнината на открито!